

Kapitola první

Ten hovor přišel jen pár vteřin před odstrkem čtvrtého zápasu v úplně posledním finále Zera, které se kdy hrálo.

Benson hovor přijal. Ostatně ne že by měl na vybranou. Posádka měla k jeho plantátu nadřazený přístup, takže se s ním mohli spojit i bez zazvonění. Ale během generací se ti žoviální autokraté poučili, že s kapkou zdvořilosti dojdeš dál.

<Doufám, že to stojí za to.>

<Omlouvám se, detektive. Neruším?> Podle hlasu to byl první důstojník Chao Feng či přinejmenším to byl hlas, který Feng volil pro plantátovou konverzaci. Normálně by se dal rozdíl mezi plantátovým a skutečným hlasem nějaké osoby vykreslit jako lehký rozdíl mezi hlasem, který člověk slyší v hlavě, a tím, jak to zní, když lidi mluví mezi sebou. Ale to pořád nevysvětlovalo rozdíl mezi jeho pravým mezzosopránem a barytonem, který slyšel Benson teď.

Detektiv Benson se pohodlně opřel a založil si ruce na hrudi s jistotou, že alespoň jedna z kamer na stadiónu ho sleduje. <Vždyť víte, že rušíte. Zbývá deset vteřin do odstrku.>

<Ano, já vím. Ale vaši milovaní Mustangové už stejně postupují do pátého zápasu.>

<Vy mluvíte jako pravý fanoušek Zera.>

<I fanoušci mají pořád svou práci, detektive, a proto taky volám. Stalo se něco, co si vás neprodleně žádá.>

<No jo, o co jde?>

<Chybí nám jeden člen posádky.>

Benson zadoufal, že kamery zachytily, jak protáčí panenky. Rozlišení na to rozhodně měly vysoké dost. <Já sice nejsem žádný technik, ale navrhuju, abyste probzučel jeho plantát a zjistil jeho polohu. Případ uzavřen.>

Oba týmy vplynuly do svého postavení u protějších stěn Konzervy, přičemž na ně jejich kapitáni pokřikovali poslední pokyny, jak srovnat formaci. Brankáři širokými oblouky vyplouvali z kruhových brankovišť, aby uvolnili cestu šípům číhajícím na druhé straně. Dav burácel v předtuše hvizdu a Benson si pátravě prohlížel novou deštníkovou formaci Mustangů, starou jen jednu sezónu. Byl to hodně řízný způsob zahájení, ale týmový kapitán Sahní nebyl žádný hlupák. Jeho tým byl výbušný, ale měl problémy s rovným letem. Potřebovali si začít snižovat body okamžitě. Zero se nepočítalo tak jako staré pozemské sporty. Každý tým začínal na čtyřiceti bodech. Ten tým, který první dosáhli nuly, vyhrál.

Lau, kapitán Yaoguaiů, postavil konzervativnější formaci zvanou Velká zeď. Zasloužila si to jméno. Děkala ze života peklo každému letci, který se snažil proniknout přes tři šachovitě rozestavené řady po pěti, čtyřech a pěti. Ale opravdovým problémem byli ti prokletí Keňané v rozích, s rozpětím a neúnavností albatrosa. Jak se té mrňavé komunitě podařilo vyhýbat se posledních deset generací křížení markerů, to byla mezi fanoušky Zera záležitost vášnivých debat.

<Detektive? Slyšel jste mě?> zeptal se Feng.

Umět odclonit rozhovor jiných lidí je jedna věc, ignorovat hlasy ve vlastní hlavě je něco úplně jiného. Ale za skoro patnáct let potýkání se s domácím násilím, rušením veřejného pořádku a občas dokonce i trestným činem, které mu rušily vnitřní monolog, se to Benson naučil.

<Promiňte, Fengu, oni se formují na hvizd.>

<Jistě. Nechtěl jsem vám rušit sportovní zážitek něčím tak triviálním, jako je osud lidské bytosti.>

Ozval se hvizd rozhodčího a Benson zaskřípal zuby. Šípy vyrazily k míči vznášejícímu se uprostřed Konzervy.

<Co jste to říkal?> Bensonovi se podařilo toho chlapa na druhém konci spojení v duchu neproklínat. Taky naučená dovednost.

<Říkal jsem, že bychom vás neobtěžovali, kdybychom jeho plantát už neprobzučeli. Žádná reakce. Je mimo dosah.>

Tohle Bryana zaujalo. Člověk nemůže svůj plantát jen tak vypnout. Plantát je syntetická neurální síť pokrývající povrch čelního laloku jako přiléhavý tenký film, který nepozorovaně sleduje vyšší funkce mozku a je napojený na lodní síť. Nabíjejí ho, včetně jeho organického bezdrátového vysílače a přijímače, přímo bioelektrické impulsy mozku.

<Jak se jmenuje?>

<Edmond.>

<Edmond...> Benson vyčkával.

<Laraby, > dopověděl po chvíli Feng. <Edmond Laraby. Už vám posílám jeho spis. Stručně řečeno pracuje v biolaboratořích. Ředitelka da Silva ho nutně potřebuje nahnat zpátky ke zkumavkám.>

Při jménu Laraby se mu nic nevybavilo. Ale da Silva řídila biovýzkum již skoro patnáct let. Byla to vlivná žena. Nebylo by dobré si to u ní rozházet.

<Jak dlouho se pohřešuje?>

<Jeho plantátové spojení jsme ztratili včera večer ve 21:36.>

Benson se naježil. <To je skoro před dvaceti hodinami. Proč mi voláte až teď?> Spojení se odmlčelo. Benson se kradmo mrkl na zápas. Vasquez, šíp Mustangů, dorazila k míči první, tak jako spolehlivě celou sezónu. Chňapla ho a přihrála zpátky Lindqvistovi, jejich nejnovější posile útoku, jenže pak vyrazila deštníková formace Mustangů rovnou do Velké zdi, kde napáchala právě tolik škody, kolik by se dalo očekávat od látkového baldachýnu proti několika tisícům kilometrů zdiva.

Důstojník Feng se vrátil k rozhovoru. <Výstražné hlášení o ztrátě signálu mělo poruchu. Nikdo si nevšiml, že Laraby chybí, až teprve, když se neukázal v práci.>

<Poslední dobou toho selhává nějak moc. >

<No jo, naše impozantní stará dáma se dožívá dvou set třiceti. Takže ředitelka da Silva se ho pokusila vyvolat a pak zavolala nám. A já teď volám vám.>

<Dobrá, chápu. Není to ničí chyba.> *Ani zodpovědnost*, pomyslel si Benson. Směšné, jak často se to stává. <Já jen že podle mne je vždycky lepší začít co nejdřív.>

<Takže budete mít ten případ vyřešený do zítřejšího odstrku?>

<Takový je plán.> Benson se opřel a díval se na první obrat ve hře: Lindqvistovi, který držel míč jako ve svěráku, ho jeden Yao-guai zázračně vytrhl a mrštil s ním na zadní stěnu ve snaze získat pětibodový odskok. Bensonovi se sevřely útroby, když jim míč skákal pro první skóre ve hře, ale vrhač špatně odhadl úhel a míč nakonec doletěl rovnou do rukavic brankáře Mustangů.

Ach, díky bohu.

<Detektive?>

<Ano?>

<Jak jste právě poukázal, čas hraje zásadní roli, pokud máte najít pana Larabyho dřív, než začneme snižovat rychlost kvůli Tau Ceti. Je nanejvýš důležité, aby se vrátil do práce. Biolaboratoře jsou už tak pod obrovským tlakem.>

To bylo zdvořilé sdělení rozkazu ‚Dej už se do práce, sakra‘. Benson si zachmuřeně odepnul bezpečnostní pás. <OK, Benson končí.> Přerušil spojení, pohledem přelétl ostatní členy šampionátního týmu Mustangů ze Zera roku 218 po exodu, kteří s ním byli v prosklené lóži, omluvně pokrčil rameny, že fakt musí, a hladce odplul k východu.

Detektiv Benson proplul skrze přechodovou komoru, která oddělovala stadión od Avalonu, jeho domácího modulu, stiskl tlačítko, aby si přivolal výtah, a zavolal důstojníka ve službě. Vzala to poručík Theresa Alexopoulová. <Jestli voláš z té své nóbl prosklené lóže jen proto, aby ses omluvil, že mě během hry necháš makat, tak na to rovnou zapomeň.>

Benson se ušklíbl. <Teď jsme na jedné lodi, Eso. Máme případ, pohřešovanou osobu.>

<Cože?>

<Víš co je to osoba, která se nedá najít?>

Skrze plantátové spojení málem slyšel, jak protáčí panenky. <Já vím, co je to pohřešovaná osoba, Bryane. Já mám problém s tím, jak se tady vůbec může někdo pohřešovat.>

<Jeho plantát je mimo dosah a neukázal se v práci. Tak to je.>

<Hmm. Nějaký potrhlý čepičkář?>

<Taky bych řekl. Posílám ti jeho složku. Vyhlas plošné pátrání a metodou rozpoznávání obličejů projed' kamerové záznamy v tranzitních a vzduchových komorách, počínaje včerejškem 21:00.>

<Dle rozkazu, kapitáne.>

Benson se usmál. Tohle čestné oslovení se mezi nimi užívalo odedávna. V policejním sboru na Arše kapitáni nebyli. Nejvyšší hodnost, jaké mohl policista dosáhnout, byl štábní konstábl, hodnost, kterou Benson sdílel se štábním Bahadurem, svým protějškem v modulu Šangri-La. Oslovení kapitán byl pozůstatek ze dnů, kdy mu bylo třiadvacet a vedl Mustangy k jejich prvnímu vítězství.

Dveře výtahu se otevřely a vyvrhly tučet opozdilých, opilých fanoušků Zera ve vestách Mustangů a jejich obřích pěnových trojhrancích sýra na hlavě. Nikdo si nedokázal vzpomenout, kde zrovna tahle tradice začala, ale byla pro fanoušky Mustangů stejně svatá – byť nikdo z nich pravý sýr nikdy neochutnal – jako byly pro fanoušky Yaoguaiů poločasové ohňostroje. Technici zodpovídající za hladký chod systému životního prostředí fanoušky Yaoguaiů nenáviděli.

Rok před Saltem začalo odpočítávání času a s tím postupně docházelo k jistému nárůstu incidentů spojených s opilostí na veřejnosti. Posádku to znervózňovalo, ale Benson vydal svým konstáblům pokyny, aby projevovali shovívavost. Za ta tři staletí od černé díry, která se objevila na okraji sluneční soustavy a kterou nazvali Nibiru, si lidstvo užilo své. Další podstatná změna nastane již za pouhé dva týdny. Prožívali napjaté, těžké časy. Ve srovnání s přibývajícími strategiemi zvládání psychické zátěže začínalo vypadat utápění stresu v alkoholu docela neškodně.

Skupina příznivců Mustangů ho pozdravila, jak bylo v den her obvyklé, hlučným jásotem a nepřiliš úspěšným plácáním dlaně o dlaň. Benson přijímal jejich nadšení vlídně a obětoval trochu času, aby si s každým potřásl rukou, zatímco pomocí plantátu bleskově projížděl jejich profily, které se mu ukazovaly v pravém horním rohu zorného pole, aby omrkl, jestli nemá někdo z nich

nezaplacenou pokutu nebo nezaostává v počtu hodin odsloužených pro společenství.

Všichni jeho kontrolou prošli s čistým štítem. Udržovat si zdání milovaného sportovního hrdiny hodně pomáhalo, a pomáhalo ještě víc, když došlo na ostrý výslech. Vlastně měl podezření, že to byl ten hlavní důvod, proč mu bylo nabídnuto povýšení na štábního tak brzy poté, co v Zeru skončil.

Benson vplul do prázdného výtahu. Kabina, dokonale kulatá až na plochý panel, který znamenal podlahu, se kolem něj mírně otáčela. Stále v beztíži se zorientoval a vsunul nohy do dvou řemínků. Zadní stěnu výtahu tvořila jednodílná vypouklá prosklená stěna, oblažující své pasažéry velkolepým výhledem na celý modul. Benson už dávno vůči té majestátní vyhlídce otrnul, místo rozhlížení stiskl tlačítko Paprsek patnáct a čekal. Kabina se otáčela, dokud se nesrovnala na požadovanou trať, pak se vydala dolů.

„Dolů“ byl relativní výraz ve dva kilometry dlouhém válci, kde gravitaci zajišťovala odstředivá síla. Jak se kabina vzdalovala od středu modulu, zdánlivá gravitace sílila. Benson cítil, jak mu tíha začíná tlačit na chodidla, zpočátku jen maličko, ale postupně rostla.

Oknem vtrhlo dovnitř světlo. Celým avalonským modulem se jako náprava táhl pilíř, stejně jako se táhl druhý pilíř skrze Šangri-La, dvojče Avalonu na druhé straně stadiónu. Na něm bylo po celé délce nainstalováno nesčetné žárovek, které dvanáct hodin zaplavovaly celou avalonskou domovinu umělým denním světlem. Pak zhasly a energie se přesměřovala do pilíře Šangri-La, kde se stalo totéž. Dvacet lidí mělo co dělat, aby každého dne vyměnilo žárovky, které popraskaly.

Světla Avalonu svítla dvaceti pěti tisícům lidí. Avalonské hranaté budovy barvy zeminy, křivolaké zelené parky, mříže hydroponních farem a třpytivě modré jezero byly domovem pro celou polovinu lidstva. Ale Bensonovy myšlenky se točily kolem jediného člověka. Kampak jsi utekla, ty moje malá ovečko?

Bylo vcelku pravděpodobné, že Laraby je pořád někde uvnitř Avalonu. Transferové body mezi pultuctem modulů Archy využívaly přirozená zúžení. Kohokoli, kdy by přecházel mezi moduly,

by zachytila monitorovací síť. Ale pořád zůstávalo záhadou, jak mohl vlastně z dosahu sítě zmizet. Existovalo jen několik málo funkčních možností, jak plantát před bezdrátovou lodní sítí zablokovat. Lidé během desítek let vyzkoušeli kdeco. Rušičky a utajovače sice blokovaly přenos dat, jenže signály se i tak daly snadno triangulovat.

Jedním z mála efektivních způsobů nakonec zůstala zvláštní pokrývka hlavy, kterou se po staletí vyznačovali blázni. Na samotné odstínění signálu by stačilo omotat si kolem hlavy dostatek vrstev aluminiové fólie, jenže pak zase byl problém splynout s davem. Lesklou stranou ven nebo dovnitř nečinilo zřejmě žádný rozdíl. Konstáblové je nazývali potrhlí čepičkáři, ale už to bylo několik let, co měl Benson naposledy s nějakým takovým co do činění.

Existovala ještě jedna možnost. Na blokování signálů stačilo pár metrů vody. Ze vzpomínky, jak tahal z vody sotva šestiletou dívku, Bersona zamrazilo po těle.

<Eso. Dej vědět potápěči od záchranářů, že ho možná budeme potřebovat.>

<Ty si myslíš, že se ten náš chlápek šel koupat?>

<Nevím, ale možností moc není.>

<Rozumím.>

Když výtah dospěl ke dnu, Bensonovo tělo dosáhlo plné váhy čili devadesáti dvou kilo. O čtyři víc než měl, když před pěti lety pověsil svůj trikot na hřebík, ale nikdo do něj kvůli hromadění kalorií nerýpal. Nosil je spolu se spoustou štíhlých svalů, které si udržoval v tělocvičně a ranním běháním po své domovině. Některé zvyky umírají těžko.

<Eso, co ten náš chlápek dělal za práci?>

<Máš jeho složku, nemohl by sis ji projet?>

<Já jsem na pochodu, víš, nemůžu.>

<Ty luddito,> rýpla si do něj. <Dej mi minutku.>

Larabyho složka na Bersona čekala v jeho plantátu. Mohl by si ji přečíst sám za použití rozhraní rozšířené reality, které měl vsazené ve svém zrakovém kortexu, ale Benson preferoval čtení po-

staru: na řádném tabletu, který se drží v rukou. Čím méně věcí se mu plete v hlavě, tím lépe. Když za chůze po domovině potkával nemotorně bloumající lidi tupě zírající do dálky, věděl, že je v menšině, ale některé bitvy stojí za to dobojovat až do hořkých konců.

Theresa se vrátila. <OK. Podle složky Laraby byl genetik zabývající se bioformací a pracoval na úpravách plodin a terraformačních modelech pro kolonii.>

Benson vytřeštil oči. Dosud přepokládal, že Laraby je nějaký asistent nebo laboratorní technik, nikoli plně kvalifikovaný genetik. Úspěch nebo selhání budoucí nové kolonie doslova záviselo na úsilí genetiků adaptovat pozemské rostliny na nový domov. Nyní chápal, proč Feng a ředitelka da Silva tak spěchali, aby ho dostali zpátky do laboratoře.

<Jeho práce je naprosto zásadní. Co dělá mimo dosah sítě?>

<Ty jsi detektiv. Zjisti to.>

<Neříkala jste náhodou poslední dobou, že byste měla zájem o degradaci, poručíku Alexopoulosová?>

<Když jsem první v pořadí na tvé místo?>

Benson se usmál. On a Theresa k sobě chovali vzájemnou zdavou profesionální neúctu, díky čemuž byly jejich společné chvíle mimo práci o to zajímavější.

<Dáme zítra večeři?> zeptal se Benson.

<Jenom jestli zajdeme na ryby.>

Benson schlípl. <Ale no tak, vždyť víš, jak ten potěr nesnáším. Je to drahé a já se nikdy pořádně nenajím.>

<Ani ne za dva týdny navádíme loď na Salto. Za co jiného chceš utrácet?>

<Myslím, že přeceňuješ detektivní plat.>

<To si opravdu myslíš, že nevím, jakou máš výplatní třídu? Zamluv místo, Zero Hero.>

Benson v duchu zavrčel. <Fajn, rande bude. Už jsi vyhlásila o pátrání?>

<Jo a všichni důstojníci ve službě už mi to potvrdili. Ten tvůj čepičkář se dneska v noci žádnou komorou neproplíží.>

<Dobrá. Pošli někoho, ať do večera sleduje jeho byt pro případ, že by se vrátil. A řekni mu, ať je diskrétní.>

<Všichni jsou nahoře a dohlížíjí na zápas.>

<Vážně?> opáčil Benson nemálo otráveně. <Dneska se stejně nic nerozhodne. Fanoušci si udrží zápal nejmíň do zítřka. Mimochodem, jaké je skóre?>

<Mustangové mají o tři víc.>

<Do prdele.>

Kapitola druhá

V Larabyho bytě bydlel někdo jiný. Ta mladá dáma říkala, že se nastěhovala ani ne před měsícem, jenže ta změna se v domovních záznamech nějak neaktualizovala. Dala mu Larabyho novou adresu a popřála mu hodně štěstí. Ta nová adresa byla pár minut pěšky, dál od zadní přepážky Avalonu, v mnohem exkluzivnější čtvrti. Domy v této oblasti se stavěly po vzoru malé francouzské vísky. Benson informoval Theresu na stanici o nejnovějším vývoji a požádal ji, aby toho, koho pošle na sledovačku, přesměrovala.

Konstábla, o kterého žádal, uviděl Benson cestou k druhému apartmánu. U vchodu stál mladík v kompletní uniformě v ukázkovém pozoru. Diskrétní jako klaun na pohřbu. Vzorně zasalutoval.

„Dobré ráno, detektive.“

Benson na oplátku nedbale zasalutoval. „Co tady děláte, mladíku?“

„No, já, ehm,“ koktal zmateně konstábl. „Poručík Alexopoulová mě požádala, abych sem zašel a hlídal tenhle dům, pane.“

Benson zavrtěl hlavou. „Ne, já se ptám, co děláte tady? Vy máte dávat pozor, jestli se nevrátí, a ne stát strnule jako socha tady, kde vás může vidět ze sta metrů.“

Na konstáblově tváři pomalu svítalo. „Aha. Och, pravda. Promiňte, detektive.“

„Jděte se převléknout do něčeho normálního. Pak se schováte tamhle v tom remízku. Vezměte si s sebou nějaký pad. Snažte se vypadat, jako byste si četl nebo se koukal na video. Jestli někdo půjde sem dovnitř nebo odtud ven a nebudu to já, okamžitě to hlase.“

„Ano, pane!“ Konstábl už běžel. Benson si promnul spánky. Nebyla to jeho chyba, vážně ne. Celá nová várka nováčků dokon-

čila výcvik ani ne před týdnem. V takové blízkosti Tau Ceti G byla populace čím dál neklidnější. Převážně to bylo pozitivní. Lidé byli aktivnější, soustředili se na obrovskou spoustu práce, která se musela před Saltem udělat. Ale jak byl konec cesty na dohled, mnozí obyvatelé začínali být laxní, pokud šlo o dodržování Zákoníku zachování, který uchovával poslední zbyteček lidstva naživu již téměř dvě a půl století.

V Šangri-La se opilecké výstřelky a výtržnictví vystupňovaly málem na hranici vzpoury, když si lidé přinesli k jednomu hydroponnímu recyklačnímu jezeru podomácku vyrobené rybářské pruty. Benson zase rozehnal jeden – k nevíře – kult soudného dne. Je fakt, že to byl kult všehovšudy tří lidí, ale stejně. Po více než dvou staletích života ve skleníku si stres vybíral svou daň na zákoně a pořádku.

Benson se naklonil k interkomu vedle Larabyho dveří a stiskl palcový skener. „Detektiv Bryan Benson, hlásím nouzový vstup.“

Skener zapípal a zámek zabzučel, že se otevírá. Benson otočil knoflíkem u dveří a vklouzl do bytu. Světla na jeho přítomnost ihned zareagovala.

Benson tiše hvízdal. Místnost byla nejméně dvakrát tak velká než ta jeho a točité schodiště v rohu vedlo ještě do patra. Plně vybavená kuchyň, včetně snídaňového pultu. Stěny ozdobené uměleckými díly, většinou zarámovanými v čemsi, co vypadalo na nefalšované dřevo. V protějším rohu stál dokonce i starý ušák na čtení.

Tohle nebyl byt, tohle byl učiněný dům. Takové jsou vedlejší výhody těch, kdo patří k posádce.

„Pane Laraby?“ Benson opatrně kráčel po bambusové podlaze. Schodiště bylo z tepaného kovu, další kousek nečekané dekadence. O osmnáct schodů výš se ocitl v ložnici. Světla se rozsvítila, jakmile se noha dotkla koberce. Koberec! To nejlepší, co měl kdy on, byla malá předložka. Což bylo fajn, protože prostor, který pokrývala, nebyl o moc větší. Zatímco prozkoumával místnost, bojoval s touhou zout si boty a naboso si šlapat po tom luxusu.

Královsky veliká postel byla prázdná, hedvábné pokrývky ustlané a v rozích zastrčené pod matraci. Celý byt vypadal, jako

by ho tým uklízeček týden drhnul do posledního čtverečního centimetru. Rychlý pohled do přepychové koupelny odhalil, že ve vaně na nožičkách se Edmond neutopil.

„Neuvěřitelné,“ zamumlal Benson. On dostal se svým posledním povýšením jen byt se sprchovým koutem. Ostatní dobytek si musel vystačit se sonickou sprchou a UV sterilizátory.

Dobytek. I když většina obyvatel nikdy od posádky takový výraz neslyšela, postavení štábního konstábla pro Bersona znamenalo, že jednal s členy posádky v podstatě denně. Věděl, jak nazývají devadesát osm procent lidstva, které nemělo tolik štěstí, aby bylo jedním z nich. Byl to jen dobytek na převezení přes dvanáct světelných let vesmíru, cenný pouze jako genetický materiál a fyzická laboratoř pro kolonii na Tau Ceti G. Lhostejno, že každá jedna osoba na palubě Archy je přímým potomkem padesáti tisíc nejchytřejších, nejsilnějších, nejzdravějších lidí z deseti miliard, které žily na Zemi, když přišel konec.

Jistě, všichni věděli, jak dobytek říká posádce: poletuchové, protože tráví většinu času v mikrogravitaci, odkud velí a řídí moduly, stejně tak tučné lejno, které nikdy nechce skončit v odpadu.

Benson podle těch dvou nadávek vždycky soudil, že poletuchové jsou ti chytřejší.

Když se vracel zpátky ke schodům, zahlédl nějaký tablet a vzal si ho s sebou. Světlo v ložnici automaticky zhaslo, zatímco světla v obýváku ho vítala už předem.

Přešel přes obývací a svalil se do ušáku. Rukou přešel po područce, a i když si nemohl být jistý, pokud by sem nepřivedl muzejního kurátora, vsadil by se, že to je pravá kůže.

Palcem se přihlásil na tablet a rozsvítla se na něj důvěrně známá plocha včetně pozadí – fotografie jeho vítězného týmu, pořízená pár minut poté, co se vrátili na scénu, aby porazili Dervíše.

Mimořádné pravomoci sahaly právě jenom sem. Benson mohl vstoupit do Larabyho bytu, aby si ověřil, že tam není, ale bez dalšího oprávnění nemohl číst žádné Larabyho maily, zápisky ani další soukromé soubory. Nicméně to Bensonovi nebránilo přečíst si jeho osobní složku, kterou měl uloženou na svém plantátu.

To, co četl, byl příběh pohledného čtyřiaadvacetiletého muže, který se vyhýbal problémům tím, že si je nechával pro sebe. Byl oblíbený u nadřízených a schopný a respektovaný svými kolegy. Více než tři roky nechyběl v práci ani jediný den, nikdy neměl ve svých záznamech jedinou disciplinární poznámku a po několik let byl povyšovaný rychleji, než je v kariéřním postupu obvyklé.

Zkrátka opak toho, co by se dalo čekat u pohřešovaného.

Benson přešel na Larabyho blízké příbuzné a nic. Neměl žádné nahlášené vztahy, žádné sourozence a jeho rodiče už byli přidáni na Hodiny.

Benson se zvedl a znovu se začal procházet po bytě ve snaze získat z toho chlapa nějaký dojem. Stejně jako ložnice nahoře, i obývací a kuchyň byly bez poskvrny. Nejen čisté, ale přímo sterilní. Vypadalo to jako výstavní exponát, jako kdyby tu zatím doopravdy nikdo živý nebydlel. Buď byl Laraby posedlý úklidem, nebo sem někdo po jeho zmizení zašel a celé to tady vypulíroval. Dvacetihodinové zdržení mezi okamžikem, kdy Edmond zmizel z dosahu, a okamžikem, kdy Bensona volali, teď vypadalo ještě méně nevinně.

Na jedné stěně v obývacíku se slabě leskl OLED nátěr. Benson ho aktivoval a pak se díval, jak se před ním odvíjí soubor obrázků. Byla to sada snímků povrchu Tau Ceti G, pořízená ze sondy Pathfinder.

Pathfinder vstoupil na oběžnou dráhu Tau Ceti G před necelými dvěma lety. Byl bez posádky a původně fungoval jako zmenšený prototyp mnoha systémů Archy a zároveň testovací systém ve velkém měřítku; orbitální konstrukční metody potřebovaly obojí. Jakmile jeho zkušební cesta skončila, doplnili Pathfinderu palivo a naložili na něj tucty komunikačních, kartografických a GPS satelitů a k tomu spoustu atmosférických sond, terénních vozítek a dronů.

Pathfinder vypuštěný před Archu strávil dvě staletí jako předstupeň včasného varování, mapující hvězdné úlomky a prach ve směru cesty mateřské lodě. Když dosáhl orbity, jeho mise se změnila na vypouštění dronů, spouštění terénních vozítek na podrob-

ný průzkum povrchu a zřízení globální komunikační sítě, která bude v provozu už v okamžiku, kdy dosednou první kolonisté.

Ale co bylo nejdůležitější, Pathfinder nesl cívku, na níž byla navinutá uhlíková nanotrubička dlouhá mnoho desítek tisíc kilometrů. Jakmile Archa dorazí a malá kolonie se na povrchu usadí, Archa bude přesunuta na geosynchronní dráhu a stane se z ní vesmírná stanice pro první planetární vesmírný výtah, přičemž Pathfinder o nějakých deset tisíc kilometrů výš nad dráhou bude fungovat jako protizávaží.

Nové snímky pěstounského domova lidstva, které pořizoval Pathfinder a jeho síť přistávacích modulů, se stahovaly na net skoro denně a veřejnost je dychtivě konzumovala, studovala a debatovala o nich. Jestli mělo Zero na Arše nějakého konkurenta v žebříčku oblíbenosti volnočasových aktivit, tak to byly diskuse nad obrázky jejich budoucího světa.

Vzhledem k tomu, že Laraby byl součástí týmu pracujícího na adaptaci pozemských plodin na nové prostředí, nebylo nijak překvapivé, že si chtěl tyto záběry promítat doma. Jestli soubor snímků obsahoval něco neobvyklého, tak to bylo množství orbitálních záběrů Tmavého kontinentu, nazývaného tak kvůli neutuchajícím smršťm a bouřím, které trvale zakrývaly většinu pevniny. Vyslali sice jeden Pathfinderův přistávací modul, aby získali bližší záběry, ale nešťastný úder blesku způsobil, že si modul rozvinul nosné plochy ještě při nadzvukové rychlosti a ty se rozervali na cáry jako hedvábný papír. Modul a všechny jeho drony a terénní vozítka se zřítily na zem rychlostí několika set kilometrů za hodinu.

Výsledkem bylo, že o třetí největší pevnině Tau Ceti G nebylo známo nic kromě toho, co se dalo zjistit z orbitálních radarových snímků. Bylo to dráždivé tajemství, které plodilo nekonečné spekulace.

Benson zeď vypnul a šel dál. Na stěnách visely převážně reprodukce klasických obrazů, některé s náboženskou tematikou, jiné ze života, a k tomu tam byla povědomá malba dvou stohů sena, která měla na rozdíl od ostatních své vlastní nasvícení.

Když se Benson naklonil blíž, všiml si – i skrze sklo – struktury jemných tahů štětcem.

„To není reprodukce?“ Zvedl tablet, který nosil s sebou, vyfotil si obraz a zadal vyhledávání. Výsledek přišel skoro ihned:

*Claude Monet. Stohy sena. Konec léta. Ráno.
Olej na plátně. 1891 před naší érou*

Benson tu novinku ještě ani nestihl vstřebat, když mu do hlavy vtrhl nový hlas.

<Detektive Bensone, kde jsi vzal ten obraz?>

Benson strnul, jako by mu zrovna vynadal jeden z jeho starých učitelů ze základky. Ten hlas patřil paní Devoře Feynmanové, strašlivé ženě, která posledních pětatřicet let pracovala jako muzejní kurátorka.

<Ježíši, Devoro. Zabilo by tě, kdybys nejdřív zazvonila? Vyděsila jsi mě k smrti.>

<Řekla bych, že nervozita nepatří k nejlepším vlastnostem policejního šéfa. A nerouhej se.>

Benson tu výtku ignoroval. <Jak to, že o této malbě už víš?>

<Mám nastavený program, který hlídá jistě hledané parametry a obrázky a posílá mi upozornění, kdykoli na něco narazí.>

<Tohle je kapku agresivní, nemyslíš?>

<Mám k tomu pátrání trvalý příkaz. Oba máme své pole působnosti, detektive. To moje se čistou náhodou týká ochrany kulturního dědictví celého lidstva.>

Bože, ona se snad minula povoláním. Měla být učitelkou dramatických výstupů, pomyslel si Benson mimo kom. <A ty dokážeš rozeznat originál od pouhé reprodukce?>

<Probudilo to můj zájem natolik, abych nařídila prověrku. Takže co, jsi si jistý, že to není reprodukce?>

Benson pokrčil rameny. <Jsem si jistý, že to není tisk, ale to je tak všechno, co vím. Pořád to může být padělek.>

<Dej mi dvacet minut. Nikam neodcházej a nikoho do bytu nepouštěj.>

Bensona její tón poněkud zaskočil. <Promiň! Já nejsem žádný tvůj hlídač. Já tady provádím pátrání.>

Spojení se odmlčelo. Ekvivalent rozpaků. <Mohla bych sice zavolat na Radu a ten příkaz zúradovat, ale já bych to raději udržela pokud možno pod pokličkou. Takže bych od tebe považovala za velkou laskavost, kdybys mohl ohlídat, aby nějací opilí Zero chuligáni neukradli nebo jinak nezneuctili ztracený pozůstatek naší společné minulosti, dokud nedorazím. Je to tak dostatečně zdvořilé?>

Benson se přinutil ke klidu. Už aby byl zítřek a večere s Theresou. <Takhle by to bylo v pohodě, Devoro.>

<Dobrá. NEDOTÝKEJ se toho. To ani nedokážu dostatečně zdůraznit.>

Benson si odfrkl. <Neměj péči. Já ti ten tvůj obrázek neumažu. Jo, a tamhle je ještě nějaké staré křeslo, na které by ses možná taky ráda mrkla.>

O sedmnáct minut později někdo zaklepal na dveře. Benson odložil tablet, zvedl se z opulentního ušáku a šel otevřít. Do obýváku vešla maličká žena, ne víc než sto šedesát centimetrů vysoká a shrbená stářím. Šedivé vlasy měla stažené do drdolu utaženého tak pevně, až to vypadalo, že se tím napětím chvěje. Na místě ho držel pár ohavných, černě nalakovaných tyčinek, nepochybně ještě mnohem starších než ona sama.

Jakmile uviděla obraz na protější stěně, Bensona naprosto ignoreovala a nakráčela rovnou k němu.

„Také ti přeji dobré odpoledne, Devoro.“

Ohlédla se po něm. „Eh? No jo, no jo. Přinesl bys mi tamhle tu stoličku?“

Benson se zmohl jen na dušený smích; popadl stoličku zpod snídaňového pultu a postavil ji před obraz. Nabídl staré ženě ruku jako oporu, ale ona o ni ani nezavadila pohledem a vyskočila na stoličku jako horská koza. Naklonila se blíž a tiše si pro sebe něco mumlala.

„Ten, kdo ho rámoval, použil dobré sklo, to je plus. Kdybych šla v záznamech muzejního skladu dostatečně dlouho do minulosti,

nijak by mě nepřekvapilo, kdybych zjistila, že nějaké výstavní sklo odešlo na výlet.“ Vytáhla z kapsy pár čistounkých bílých rukavic, natáhla si je na svraskalé ruce a sundala malbu ze zdi. Pak přešla ke stolu a položila obraz lícem dolů.

Po chvíli zkoumání sundala zadní desku a odložila ji stranou. Pak se naklonila a opatrně, s ostražitou úctou, která je normálně vyhrazena plačícím miminkům nebo tikajícím bombám, vyndala malbu z rámu.

Položila ji lícem nahoru. Poprvé za kdovíjak dlouho byla malba volně na vzduchu. Kde se vzala, tu se vzala, v její ruce se objevila velká starožitná lupa.

„Struktura odpovídá pigmentaci a vrstvení je zřejmé na pohled.“ Špičkou prstu v rukavici přešla po okraji malby, po místě, které bylo původně skryto pod rámem. Olízla si špičku prstu, pak si ji přidržela u nosu a zhluboka vdechla. „Stopy lněného oleje.“

„Co ti to říká?“

Letmo zavadila o Bensaona pohledem, jako by se právě upamatovala, že je v místnosti.

„Několik věcí, detektive. Za prvé to znamená, že to je skutečná malba, nikoli tisk, na který se následně štětcem nanesly vrstvy laku. Za druhé, jediná lněná rostlina na palubě Archy je uskladněna v genomarchivu, což znamená, že se jedná o záležitost před vyplutím.“

Benson přikyvoval, nechtěl jí kazit očividné vzrušení. „Takže je pravý?“

„Byl opravdu namalován na Zemi, to ano. Ale jestli ho namaloval Monet nebo jen nějaký neuvěřitelně schopný padělatel, to zatím určit nemohu. Potřebuji si ho vzít s sebou do muzea, abych udělala nějaké spektrografické a radioaktivní testy.“

Bensonovo levé obočí se povytáhlo. „Nejsou to destruktivní testy?“

Kurátorka pokrčila rameny. „Potřebujeme jen miligramy materiálu. Stačí nám pár vláken plátna a jedna dvě šupinky malby z okraje. Pak budeme vědět nejen, z jaké doby pochází, ale i v jaké oblasti ta malba vznikla.“

„Vaše záznamy o malbě sahají tak daleko do historie?“

„Já mám všechny záznamy ze všech muzeí a všechny publikace, které byly dostupné až do měsíce před vyplutím, a odtud zpět nejméně čtyři staletí. Při prosazování zákona máte zajisté podobné zdroje, ne?“

Tomu se mohl Benson jen smát. „Omlouvám se, Devoro, nechtěl jsem si z tebe dělat legraci, ale asi bys zjistila, že lidé na Zemi trávili mnohem více času pácháním trestných činů než uměleckou tvorbou a že mnohé v policejní profesi nebylo zdaleka tak... vědecké jako u vás.“

„Chápu,“ zamumlala nesouhlasně. Nebylo to namířeno vůči Bensonovi, šlo o její vlastní očekávání od lidstva jako celku. Pečlivě ukládala malbu zpátky do rámu.

„Jak často ti tvé pátrání vynese takovéhle terno?“

„Ne tak často jako v dřívějších letech, ale dost často. Pořád hledáme umělecká díla z Loupeže. Proto mám pořád svůj příkaz v platnosti, i po čtyřiceti letech.“

Benson přikývl. Loupež byl ten nejodpornější zločin, který kdy byl na palubě Archy spáchán. K vraždám docházelo, to jistě, stejně jako ke zločinům z vášně nebo lhostejnosti, ale nic se nedalo srovnávat s krádeží více než tří set nenahraditelných artefaktů z posledního muzea lidstva. Znamenalo to konec kariéry předešlého kurátora a Devořin vzestup. K oběmu došlo dávno před Bensonovým šefováním. Vlastně ještě před jeho narozením.

„Myslel jsem si, že všechno bylo nalezeno už před desítkami let.“

„To jsme taky všem říkali, ano.“ Vrátila na obraz zadní kryt. „Chtěla jsem, aby si veřejnost myslela, že jsme vyhráli, a aby si ti vandalové mysleli, že jsme ten případ vzdali. Chtěla jsem, aby zlenivěli a uklidnili se. Zabralo to, do jisté míry. V krátkém sledu jsme potichu vyčenichali dalších padesát kousků, ale pořád jich skoro tučet chybí.“

„Jestli je to pravda, tak proč jste nenařídili prohledávat úsek za úsekem? Doteď jsme mohli obrátit loď vzhůru nohama už stokrát.“

„Žádám o to na každém zasedání, ale ještě žádná rada k tomu nikdy nedala svolení, proto. Mají strach z nepokojů.“

A v tom mají pravděpodobně pravdu, došlo Bensonovi. „Mohl by tohle být jeden z tvých chybějících kousků?“

„Ehh? Ne, ne. Tohle jsme nikdy neměli. Byl nahlášen jako ztracený při loupeži v Louvru v roce 2136. My jsme nikdy žádné Monety neměli.“

Benson si mnul bradu. Nic na tom nedávalo smysl. Laraby byl sice určitě bohatší než většina dobytka, ale mezi poletuchy byl přinejlepším střední třída. Ta malba, a vlastně celý ten apartmán vypadaly strašlivě extravagantně.

„A co se s tím bude dít pak, myslím po tvých testech?“

„No, pokud to bude padělek, tak bych předpokládala, že bude vrácen tomu, kdo tady bydlí.“

„Jmenuje se Edmond Laraby,“ dodal nadějeplně Benson. „Nicméně v tuto chvíli je tak trochu mimo dosah.“

Pokračovala, jako by ho neslyšela. „Na soukromé umělecké sbírky se žádný zákon nevztahuje, pokud se dá vystopovat původ. V bytech velitelské posádky jsem viděla díla, z nichž by se člověk rozplakal.“ Podívala se na Bensonův strohý výraz. „No, ty možná ne, detektive.“

„Já jsem v jádru citlivý chlap.“

„Jistě. Na druhou stranu, pokud je ten obraz pravý, tak byl před dvěma sty padesáti lety ukraden z Louvru a před konfiskací ho žádný vystopovatelný původ nezachrání.“ Ta maličká žena si doslova olizovala rty. „Nebudu ho muset ani přerámovávat.“

Devora se probírala ze snu, sebrala obraz a zamířila ke dveřím.

„Budu potřebovat doprovod zpátky do muzea. Pojď se mnou, detektive.“

„Lituji, ale mám tady ještě práci. Ale venku mi zrovna posedává jeden chlápek, který by se na to hodil.“ Benson se opatrně, aby nezavadil ani o rám, protáhl kolem ní a otevřel dveře. Ten zelenáč od předtím už seděl v remízku, v obyčejných šatech, přesně jak dostal nařízeno. Přesto se mu pořád dařilo vyčnívat jako žraločí ploutvi prořezávající vlny na přeplněné pláži. Byl to beznadějný případ.

„Konstáble!“ zamával na něj Benson. „Pojďte sem.“ Mladík se vymrštil a fofrem přiklusal. „Jak se jmenujete, mladíku?“

„Konstábl Korolev, pane.“

„Ryze ruské jméno, skvěle. Předpokládám, že máte u sebe pendrek?“ Korolev přikývl. Pendrek měl ze všeho, co konstáblové dostávali, nejbliže ke zbrani, ale bylo to více než dostačující. Byl veliký jako pero, a když se namířil na vzpurného podezřelého a aktivoval, vyvolal v jeho plantátu krátké přepětí, čímž způsobil slušný epileptický záchvat. Každý konstábl si na něj během výcviku zvykal, aby si vštlpil, jak vážná musí situace být, aby stiskl tlačítko. Benson ho použil za svá léta ve službě jen jednou.

„Dobrá. Konstáble Koroleve, toto je paní kurátorka Feynmanová. Potřebuji, abyste ji doprovodil zpátky do muzea. Zajistěte, aby se jí nic nestalo.“

„K čertu se mnou,“ protestovala zpoza něj Devora. „Musí hlídat ten obraz, sakra!“

Benson se podíval na ni, pak s poněkud bolestným výrazem zpátky na Koroleva. „Pochopil jste to, konstáble?“

Mladík znovu vzorně zasalutoval. „Ano, detektive. Kdybyste mne laskavě doprovodila, madam.“

Devora vylezla zpoza Bensona a změřila si mladíka opovržlivým pohledem. „Z čehopak tě vytesali, mladíku?“

Korolev ani nezaváhal. „Z odhodlání, paní kurátorko.“

Devora se ohlédla na Bensona a dokonce se pousmála. „Ten to zvládne.“

Benson jí úsměv oplatil. „Myslel jsem si to. Mohu mít ještě jednu, poslední otázku?“ Devora přikývla, ať pokračuje. „Pokud je ta věc pravá, jakou má cenu?“

„Originální Monet? Nevyčíslitelnou. Byl by to jeden z deseti nejvýznamnějších obrazů ve sbírce.“

Benson potřásl hlavou. Jíst se to nedá, oblékat taky ne, nerecykluje to vzduch ani vodu. Jakou cenu to vlastně může doopravdy mít?

„Takže to tedy stojí za vraždu?“ zeptal se.

„Pro toho pravého rozhodně ano. Proč se ptáš?“

Benson si založil ruce. „Oba máme své pole působnosti, paní kurátorko.“

Devora na něj dlouho pátravě hleděla, ale nakonec jen pokrčila rameny. Když ti dva odcházeli pryč, Benson si uvědomil, že Devora byla tak zaujatá obrazem, že ani nezavadila pohledem o to křeslo. Dospěl k rezolutnímu odhodlání, že si v něm posedí a konečně si dočte Larabyho osobní složku.